

Het plotselinge verscheiden van David Longdon deed me er weer aan denken. Destijds maakte iemand de opmerking dat *The Underfall Yard* eenmaal in de lade van zijn cd-speler er niet meer uit was geweest. Dat moest iets bijzonders zijn. Op internet, waar weet ik niet eens meer, vond ik stukken te beluisteren van de voorgaande cd, en die vond ik zodanig de moeite waard dat ik direct het gehele oeuvre tot dusver bestelde – het zal dus wel de website van Big Big Train zelve geweest zijn.

DE EERSTE KEER

Het duurde niet lang of vijf schijfjes in digipack ploften op mijn deurmat. Inmiddels stiknieuwsgierig greep ik onmiddellijk naar het bijna 23 minuten durende titelnummer, dat mij echter danig tegenviel. Ik snapte er geen moer van. Van de hak op de tak werd ik geslingerd in die eerste minuten, zonder enig houvast, alsof ik zat te kijken naar een film met zo veel verschillende personages dat ik ze niet meer uit elkaar kon houden.

Teruggrijpend op *The Difference Machine*, in het bijzonder de reeds via internet beluisterde stukken, wende ik in eerste instantie aan het veelzijdige instrumentarium en vervolgens het kenmerkende idioom dat ik steeds meer ging waarderen. Ook de grote lijnen die door het album als geheel liepen, begonnen zich voor me te openbaren.

Terug naar de Yard. Twee briljante keyboardsolo's – waarvan ik tot op heden nog niet snap hoe iemand ze fysiek kan spelen – maakten indruk, evenals het vermogen om een tekst als: "Twelve stones from the water clouds fill the sky raining down on England" met zo veel emotie te kunnen zingen dat je het gevoel krijgt dat er echt heel wat aan de hand is.

Pas toen ik me ging verdiepen in de andere, kortere nummers, en die langzaam leerde kennen, begon het te dagen: de thema's, de opbouw, de samenhang, het vernuft – ja, die solo's zijn ware shredders, maar de thema's zijn doorgaans vrij simpel en worden stuk voor stuk juweeltjes wanneer ze over elkaar heen worden gelegd.

Inmiddels kan ik ze dromen, de thema's en de beide cd's – wat mij betreft nog altijd de hoogtepunten in heel het oeuvre. Gaandeweg zijn er best nog wel wat afzonderlijke diamantjes verschenen, maar afgewisseld met nummers die beduidend luchtiger van toon zijn, tot op het wufte af, en dan hoeft het voor mij niet meer. Ze leiden me af van de

David Longdon
(foto: Freek Wolff)

zoektocht naar de grote albumlijnen, die ik derhalve nooit meer heb kunnen ontdekken. Geef mij maar die dramatiek van de Mellotron en de koperblazers onder die twelve stones.

Onder begeleiding van een alcoholische versnapering – vooruit, misschien zelfs twee – laat ik me met enige regelmaat graag vergasten op een avondvullend programma dat bestaat uit beide titels, bij elkaar goed voor net geen twee uur briljante muziek, onderbroken door een kleine adem-pauze aan het slot van de eerste cd – net lang genoeg voor een innig tevreden zucht – voordat een abrupte inademing ternauwernood voorkomt dat ik me te pletter schrik van het koor dat de tweede opent. En dan weet ik al: straks, over een uur, komt datzelfde koor in de grand finale van het titelnummer een extra laagje vernis toevoegen aan het zinderende slot. Daarna past alleen maar stilte.

David, you are sorely missed.